

Opeens is alles anders!

Het is zomaar één moment, en opeens is alles anders. Plotseling staat je hele leven op z'n kop. Opeens is alles anders, omdat er van rechts een auto aankwam, en de bestuurder dwars door rood reed, en jij ligt in het ziekenhuis, en zult nooit meer de oude worden. Opeens is alles anders, omdat iemand je dat vreselijke bericht komt brengen, dat die ander, van wie je zoveel hield, plotseling is overleden. Opeens is alles anders, als de dokter komt met die verpletterende uitslag. Opeens is alles anders, omdat je in een ogenblik van zwakte die fatale fout maakte.

Opeens... één moment.

Alles anders... ten kwade, óf ten goede!

Wat kan er toch veel veranderen, zomaar, in een zucht! Ten kwade, maar óók ten goede! Iemand is vermist, iemand van wie je zoveel gehouden hebt, en je hebt allang de hoop opgegeven, en opeens komt dat bericht, wonderlijk: 'Hij is gevonden! En hij leeft!'

Je had een vreselijke ziekte, en je wist, dat de kans op genezing heel klein was, en dan, op een dag, zegt de dokter: 'Ik mag u feliciteren, want er is niets meer te zien.'

Opeens is alles anders! Als u ouder bent geworden, zult u zich ongetwijfeld de bevrijding herinneren. Na vijf jaar ellende en onderdrukking opeens: de vrijheid.

Wat een dag! Toen de cellen in de gevangenissen opengingen, en er stonden geen Duitse bewakers meer, maar Amerikanen, of Canadezen. 'Congratulations! You're free!'

Voor twee Maria's is opeens alles anders!

Opeens is alles anders! Het is maar één moment, en je leven maakt een draai van 180 graden. Dat is wat er gebeurt aan het einde van die Paasnacht, bij het ochtendgloren, als het eerste licht van de nieuwe dag heel aarzelend door de duisternis heen gaat breken.

Dan komen die twee Maria's naar het graf kijken. Vol verdriet. Vol doffe, donkere neerslachtigheid. Want hún Meester, hún Redder, hun Verlosser, hun Koning, Hij is dood. Gestorven, begraven. Aan de jaren van hoop, en van verwachting, en van tintelende blijdschap is abrupt een einde gekomen. Wat hebben ze ongelooflijk mooie dingen beleefd. Jezus die verlamde mensen weer op de been hielp. Arme stumpers, ze werden weer vitale mensen, met kracht en met toekomst. Blinden konden weer zien. Doven konden weer horen.

En wat hebben ze zélf niet met Jezus meegemaakt. Hij heeft hun leven uit de goot gehaald, uit de benauwdheid, Hij heeft ze ruimte gegeven, en leven, en waardigheid, en respect, en liefde en blijdschap en vrede.

Jezus, Zijn woorden, ze klinken nog na in hun hart. Woorden die hun hart raakten. Woorden van hoop. Woorden van genade. 'Kom maar bij Mij, allen die vermoeid en belast zijn, en Ik zal jullie rust geven. Ik ben de goede Herder, en Ik ken jullie, Mijn schapen, Ik ken jullie bij je naam.'

Maar nu, nu ligt Hij daar, in het graf. Snel, snel begraven, omdat het sabbath zou worden. Voor het begin van de sabbath moest het gebeurd zijn. Daarom komen ze nu terug om het lichaam te balsemen. Met een hart dat gebroken is...

En dan volgen de gebeurtenissen elkaar in pijlsnel tempo op. Opeens: een aardbeving! En een engel, een engel van de Heer, licht als de bliksem, met kleding, zo wit als sneeuw. En terwijl de Here Jezus Zelf is opgestaan uit de dood, opgestaan in een nieuw leven, worden de Romeinse soldaten die het graf bewaken als doden, zó bang. Lijkbleek zien ze.

En dan klinken daar die woorden van die blinkende engel, woorden, gericht aan de vrouwen: 'Jullie hoeven niet bang te zijn, want ik weet dat jullie Jezus zoeken, de Gekruisigde. Hij is niet hier, Hij is immers opgestaan, zoals Hij gezegd heeft. Kijk maar, dit is de plaats waar Hij gelegen heeft.'

Opeens is alles anders. Opeens staat de wereld op z'n kop! Jezus is opgestaan! Hij leeft! Hij lééft, echt! En terwijl ze naar de leerlingen van Jezus toerennen, is daar opeens... Jezus Zelf! Ongelooflijk. Wat een wonder! Wat een onuitsprekelijk wonder! Een dode, die weer leeft! De dood is overwonnen.

De vrouwen, die vallen voor Jezus neer en grijpen Zijn voeten vast en aanbidden Hem.

Alleen een mooi verhaal? Of gaat het over mij?

Opeens is alles anders.

Maar ja, is dat niet alleen een heel mooi verhaal, uit lang vervlogen tijden? Een verhaal waarvan je niet eens kunt weten wat er nu eigenlijk echt van waar is? En zelfs als het waar is, wat heeft dat dan te maken met mijn leven, hier en nu?

Ik kan me voorstellen dat die gedachten door u heen gaan. 'Wat heeft dat Paasverhaal te maken met mijn leven?'

Nou, dat Paasverhaal heeft álles te maken met ons leven. Want als het waar is – en daar hebben tientallen, honderden mensen hun leven voor gegeven, mensen die ervoor zijn doodgemarteld, maar die het heel nuchter zijn blijven zeggen: 'Hij is opgestaan, het is werkelijk gebeurd, ik heb Hem gezien en aangeraakt' – als het waar is, dan betekent dat, dat de dood niet meer het laatste woord heeft. Ja, nog steeds sterven er mensen, dat is waar. Maar Jezus heeft een weg gebaand dóór de dood héén! Een weg naar het eeuwige leven.

Hij stierf in onze plaats, om voor ons de rekening te betalen van al onze schuld. Hij ging aan het kruis, voor ons. En als u, als jij gelooft in Hem, dan mag u dat zeker weten, dat er ook voor u, ook voor jou, een eeuwige toekomst is, bij God in Zijn hemelse heerlijkheid.

Maar dat is nog niet alles! Want de opstanding van Jezus betekent nog meer. Die opstanding heeft niet alleen te maken met het hiernamaals, maar ook met dit leven. Als je Jezus leert kennen, dan wordt ook alles anders in dit leven! Ook vandaag de dag beleven

mensen dat Jezus opstaat in hun hart. Als je de aansluiting zoekt met Hem, dan komt Hij binnen in je leven. Want Hij Zelf leeft, nu niet meer lichamelijk op aarde, maar in de hemel. En Hij leeft in mensen. Hij stuurt Zijn Heilige Geest in mensen. En als u zich openstelt voor Hem, dan komt Hij ook in uw leven binnen. En dan wordt alles anders.

Een kleine aanleiding, grote gevolgen

Soms zijn het maar kleine dingen, waardoor er zo'n knop omgaat. Er is soms maar een kleine aanleiding nodig. Zoals een paar broodjes. Ik kwam dat verhaal tegen in een boekje van ds. Wilhelm Busch, predikant in het Duitsland van tussen de oorlogen. Een vreselijke tijd. Crisistijd. De kater van de Eerste Wereldoorlog. Gigantische werkloosheid. En in het jaar 1931 zei een werkloze tegen ds. Busch: 'Ik ben volstrekt waardeloos. Mijn vader noemt me een nutteloze eter.' dat raakte hem, en zo begon hij, samen met anderen, de 'Universiteit voor werklozen'. Dat was geweldig! Elke dag kwamen er wel 500 werklozen in het grote jeugdhuis van de kerk. En dan werden er cursussen gegeven: Engels, Frans, wiskunde, landbouw, muziek, steno, architectuur, noem maar op. De cursusleiders waren zelf ook werkloos. En zo leefden al die mensen weer op. En elke week was er ook één uur wereldbeschouwing. Daar deed iedereen aan mee.

Twintig minuten had Wilhelm Busch om het Evangelie te verkondigen. Daarna: discussie. Er waren communisten, socialisten, fascistten, atheïsten, christenen, enzovoorts. 'Vaak', schrijft Busch, 'veranderde de zaal in een slagveld en moest ik er als een leeuwentemmer tussenin springen, tot alles zich oploste, meestal in vrolijk gelach. Op één punt waren ze het bijna allemaal eens: het Evangelie werd in de eerste drie minuten al van tafel geveegd.' Totaal verouderd. Beste man hoor, die dominee, maar die boodschap, daar heb je niks aan. Op een dag ging ds. Busch met 150 werkloze jongeren een uitstapje maken naar het Sauerland. Drijfnat van de regen kwamen ze in een jeugdherberg aan. Daar kwam een bakkersjongen langs. 'Wie wil er morgenochtend verse broodjes? Vier voor tien pfennig.' Tien pfennig, dat was veel voor een werkloze in die tijd. Aarzelend gingen 50 handen de lucht in.

De volgende morgen werd Wilhelm Busch wakker van een ongelooflijk lawaai. Jongens rolden vechtend over de grond. Wat was er gebeurd?! De bakker was gekomen met zijn 200 broodjes. En de geur van die broodjes, bij jongens die al tijdenlang geen goed eten hadden gehad, die maakte dat ze als roefdieren de broodjes uit de manden van de bakker hadden gerukt. Heel wat jongens die ze besteld hadden, bleven met lege handen achter. En toen kwamen allerlei oude spanningen weer boven.

Ds. Busch sprong er weer eens tussen. Alle broodjes moesten worden ingeleverd. En toen riep hij de bakker. 'Kunt u binnen een half uur nog 400 broodjes leveren?' Dat kon. En wat een ontbijt werd dat! En wat een prachtige dag was er aangebroken!

Na het ontbijt hield Wilhelm Busch een ochtendbijeenkomst, buiten in de zon, onder een oude lindeboom. En hij sprak over de uitspraak van Jezus: 'Zie, Ik maak alle dingen nieuw!' 'Vrienden,' zei hij, 'over één ding zijn we het allemaal eens: deze wereld moet anders worden. En jullie hebben daar allemaal prachtige ideeën over. Ik heb ze allemaal gehoord tijdens dat uur wereldbeschouwing. Maar wat gebeurt er vanmorgen? Er is brood, eigenlijk genoeg voor iedereen, als je maar deelt, en wat gebeurt er? Oorlog en geschreeuw! Ik geloof niet meer in al jullie prachtige ideeën! Weet je waarom dit zo ging? Omdat het probleem in ons hart zit. Daar zit de zelfzucht. En dat hart, dat kun je zelf niet veranderen. Daar heb je Jezus voor nodig! Jullie vinden de Bijbel een achterhaald boek? Je zult het merken: alleen hierin vind je de weg naar een nieuw leven. Jezus Christus! Als je Hem leert kennen, dan wordt alles anders.' 'De zon scheen warm en stralend', schrijft Busch, 'maar wat was de glans van de zon, vergeleken met de heerlijkheid van de Zoon van God, die over deze jonge mannen opging. Door de prachtige zomermorgen weerklonk tenslotte ons lied als een krachtig gebed. Vanaf die dag luisterde men in de "Universiteit voor werklozen" naar de boodschap uit de Bijbel.'

Diepe vrede

Soms is er maar een kleine aanleiding voor nodig. Dan gaat er een wissel om in je leven. Dan ga je God zoeken, en je gaat het ontdekken: 'Jezus Christus is niet dood en begraven, maar Hij leeft. Ik merk het, Hij is bezig met mij. Ik merk dat er een verlangen groeit om Hem beter te leren kennen. En ik merk ook dat Hij een diepe vrede laat neerdalen in mijn ziel.' Een diepe vrede, misschien wel ondanks de omstandigheden. Ondanks dat ongeluk. Ondanks dat vreselijke bericht. Ondanks de uitslag van de dokter.

Merkt u daar al iets van? Voor die twee Maria's, daar bij het graf, is er een wereld opengedaan. Een nieuwe wereld, van hoop, van opluchting, van vertrouwen, van vrede. De dood is overwonnen! Opeens werd voor hen alles anders.

En als u, als jij, die ervaring nog niet kent, dan nodig ik van harte uit om nader kennis te maken met Jezus Christus. Heel wat mensen hier, in deze zaal, zijn u al voorgegaan. Het aantal mensen dat christen wordt, is aan het groeien. U staat niet alleen.

En wat is er voor nodig? Wat ervoor nodig is, dat is: aansluiting zoeken, contact maken met God. Zoals je een stekker in eht stopcontact steekt. Bidden of God Zich aan u bekend maakt. Bidden of Hij Zijn Heilige Geest laat binnenkomen in uw hart.

De Paasnacht in Schollebaar: moment van verandering?!

Soms is er een aanleiding nodig. Voor u zijn dat misschien geen heerlijke, verse broodjes. Maar wel een Paasnacht in Schollebaar. En wie weet, zegt u het, over een half jaar, of een jaar: 'Vanaf dat moment is opeens alles anders geworden!'